

Ό,τι απέμεινε από τον καθεδρικό ναό, μετά τον σεισμό των 7.2 R

Άποψη του κατεστραμμένου λιμενικού εξοπλισμού και των λιμενικών εγκαταστάσεων. Η βοήθεια από θάλασσα ουσιαστικά άρχισε να φτάνει δύο εβδομάδες μετά τον σεισμό

Πάνοπλοι άνδρες του Ο.Η.Ε. στο κέντρο της πόλης περριπολούν

Μπροστά στο κατεστραμμένο Προεδρικό Μέγαρο

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΑΪΤΗΣ

- Είστε Έλληνες;
- Να! Να!

Γυρίζουμε και διακρίνουμε μέσα στον κόσμο μια κοπέλα που μας φώναζε. Μια κοπέλα 25 περίπου χρονών με εμφανή τα σημάδια της ταλαιπωρίας που είχε περάσει στο πρόσωπο της, στα ρούχα της παντού. Αλλά τα μάτια της και η φωνή της πρόδιδαν έναν άνθρωπο που είχε το σθένος και τη δύναμη να επιζηήσει, να πολεμήσει, να προσφέρει ό,τι μπορούσε ακόμα - και τον ίδιο της τον εαυτό - για να βοηθήσει αδιάκριτα όλους τους άλλους.

Ήταν η Άσπα Πλακωντανάκη απεσταλμένη του Ο.Η.Ε. στην Αϊτή από τον περασμένο Ιούλιο για να εποπτεύει την ανθρωπιστική βοήθεια στην χώρα. Θεωρήθηκε νεκρή ή βαριά τραυματισμένη για δύο ημέρες και η ελληνική κυβέρνηση ήταν έτοιμη να στείλει αεροσκάφος για την παραλαβή της και τη μεταφορά της πίσω στην πατρίδα. Σώθηκε από ένα θαύμα, από ένα τηλεφώνημα που έγινε όταν κοντοστάθηκε πριν μπει σε ένα σουπερ-μάρκετ για να κάνει τα ψώνια της λίγο μετά τις 5 το απόγευμα στις 12 Ιανουαρίου 2010 λίγο πριν γίνει ο μεγάλος σεισμός των 7.2 R που κατέστρεψε την πρωτεύουσα Port-au-Prince της Αϊτής, αφήνοντας πίσω 250.000 νεκρούς, 400.000 τραυματίες και 3 εκατομμύρια άστεγους. Ένας σεισμός που θα μείνει στην ιστορία των καταστροφών ως ο σεισμός ο οποίος είχε τις μεγαλύτερες κοινωνικές επιπτώσεις από οποιοδήποτε άλλη φυσική καταστροφή στον πλανήτη και αυτό γιατί η χώρα δεν έχει καμία δυνατότητα να ανακάμψει, δεδομένου ότι η οικονομία είναι σε χειρίστη κατάσταση, με τεράστιο εξωτερικό χρέος, με μόλις 11 δις εκατομμύρια Α.Ε.Π., με ελάχιστη κοινωνική συνοχή, με πολιτική κατάσταση εξαιρετικά ασταθής εδώ και αρκετές δεκαετίες.

Στο Port-au-Prince την πρωτεύουσα της Αϊτής συσσωρεύτηκαν εδώ και αρκετά χρόνια 3.000.000 κάτοικοι - αποτέλεσμα της εγκατάλειψης της πτωχικής υπαίθρου - οι οποίοι κατοικούσαν σε παραγκουπόλεις που κατασκευάζονταν χωρίς τις παραμικρές ανέσεις, κυριολεκτικά την μια πάνω στην άλλη χωρίς νερό, χωρίς ηλεκτρικό, χωρίς αποχέτευση, χωρίς δρόμους και εύκολη πρόσ-

• **Παναγιώτης Καρύδης**, Ομότιμος Καθηγητής Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου

• **Ευθύμης Λέκκας**, Καθηγητής Δυναμικής Τεκτονικής Εφαρμοσμένης Γεωλογίας Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών

σβαση. Σε κάθε 10 με 20 παράγκες αντιστοιχεί μια υποτυπώδης τουαλέτα, ενώ η παρασκευή του φαγητού γίνεται συνήθως κάπου στην υπαίθρο, όπου υπάρχει έστω και λίγος ελεύθερος χώρος.

Προς το κέντρο κοντά στο Προεδρικό Μέγαρο και νότια στις υπώρειες των βουνών, βρίσκονται κάποιες "πλουσιότερες" συνοικίες, ενώ ξεχωρίζουν μερικά μεγάλα πολυτελή ξενοδοχεία και μικρές συνοικίες με πρεσβείες και αστικά σπίτια.

Στο βόρειο τμήμα της πόλης βρίσκεται το μικρό αεροδρόμιο, ενώ στα δυτικά οι παλιές εγκαταστάσεις του γαλλικού λιμανιού και δίπλα του ακριβώς οι εγκαταστάσεις του νέου λιμανιού στο οποίο υπάρχουν και οι μεγάλοι αποθηκευτικοί χώροι του.

Τέλος προς τα ανατολικά και σε απόσταση περίπου 40 χιλιόμετρων βρίσκονται τα σύνορα της Αϊτής προς τον Άγιο Δομίνικο, την μοναδική από Ήνράς είσοδο, δεδομένου ότι και οι δυο χώρες καταλαμβάνουν το νησί Εσπανιόλα, που για την ιστορία πρώτος είχε ανακαλύψει ο Κολόμβος, λίγο πριν αποβιβαστεί στην αμερικανική ήπειρο.

Η χώρα κήρυξε την ανεξαρτησία της το 1804, μετά από μια μεγάλη εξέγερση των μαύρων σκλάβων, που είχαν μεταφέρει 100 χρόνια πριν οι κατακτητές Ισπανοί και Γάλλοι. Ήταν μια χώρα πλούσια γιατί παρήγαγε τα πανάκριβα προϊόντα, το ζαχαροκάλαμο, τον καφέ και τις μπανάνες.

Έκτοτε και εκτός από κάποιες μικρές λαμπρές περιόδους, η χώρα βρισκόταν σε ένα άενσο κύκλο εξεγέρσεων, κατασολών και βίαιης αλλαγής κυβερνήσεων, οι οποίες είχαν τις περισσότερες φορές εξωτερική υποστήριξη και αποκάλυπτε εξωτερική παρέμβαση.

Η διαλυμένη παραγωγική βάση, η οικονομική κατάρση, η διάρρηξη της κοινωνικής συνοχής, η υψηλότερη εγκληματικότητα, η ανύπαρκτη κοινωνική πρόνοια και προστα-

σία, ήταν τα χαρακτηριστικά της Αϊτής.

Ο σεισμός βρήκε την χώρα σε άσχημη κατάσταση και την οδήγησε σε τραγική. Ήταν μοναδική η αίσθηση να διαβαίνει κανείς στο κέντρο της πόλης - μέσα φυσικά σε θωρακισμένο αυτοκίνητο - και να βλέπει μια μάζα από ερείπια, από τα οποία ξεπρόβαλαν ανθρώπινα μέλη για μέρες εκτεθειμένα στις μεγάλες θερμοκρασίες της εποχής. Οι δρόμοι σπάνια ήταν ανοικτοί χωρίς ερείπια και σχεδόν πλημμυρισμένοι από παχύρευστο υγρό γεμάτο σκουπίδια και κάθε είδους λύματα. Ο κόσμος, ένα πλήθος να περιφέρεται χωρίς σκοπό με μοναδική επιδίωξη και στόχο να βρει νερό ή κάτι που να τρώγεται, ήταν εχθρικός και επιθετικός σε όποιον είχε κάτι παραπάνω. Ήταν αρκετά επικίνδυνο κάποιος να κρατάει έστω και ένα μικρό μπουκάλι νερό.

Κάποια στιγμή το αυτοκίνητο που μας μετέφερε ακινητοποιήθηκε επειδή στον δρόμο η παχύρευστη μάζα από κάθε είδος σκουπίδια και λύματα είχε ένα ύψος περίπου μισό μέτρο. Το πλήθος, μέσα από τα κλειστά τζάμια, αρχικά μας κοιτούσε διερευνητικά, στη συνέχεια κινήθηκε απειλητικά. Λίγο πριν την επίθεση και παρά την παρουσία δύο οπλισμένων ανδρών μέσα στο αυτοκίνητο, φάνηκε - ευτυχώς - από την άλλη πλευρά ένα τεθωρακισμένο όχημα του Ο.Η.Ε. από τα λίγα που απέμειναν μετά την καταστροφική κατάρρευση των κτηρίων του Ο.Η.Ε., στα οποία βρήκαν τραγικό θάνατο 400 κυανόκρανοι.

Η ίδια εικόνα επικράτησε και έξω από το Προεδρικό Μέγαρο, το οποίο και αυτό κατέρρευσε όπως και η πλειονότητα των δημοσίων κτηρίων, φανίζοντας έτσι όλους σχεδόν τους υπουργούς και τα κυβερνητικά στελέχη την στιγμή μάλιστα που η κατάσταση απαιτούσε πλήρη συστράτευση, ετοιμότητα και δράση όλου του κρατικού μηχανισμού.

Μόνη ελπίδα η άμεση εξωτερική βοήθεια σε διασωστικές ομάδες, ιατρικό προσωπικό, τρόφιμα, ιατροφαρμακευτικό υλικό, είδη πρώτης ανάγκης. Εδώ όμως κορυφώθηκε το δράμα της Αϊτής και των κατοίκων της. Η κακή τους τύχη τους συνόδευε ακόμα και αυτή την κρίσιμη στιγμή. Οι τρεις κύριες είσοδοι της χώρας, τα σύνορα με τον Άγιο Δομίνικο, το αεροδρόμιο και το λιμάνι έπαθαν σημαντικές ζημιές, με αποτέλεσμα η βοήθεια να παραμένει εκτός χώρας τις πρώτες κρίσιμες ώρες και μέρες μετά το σεισμό. Μια σύμπτωση που ποτέ δεν πρόκειται να υπάρξει ξανά. Μια σύμπτωση απίθανη στατιστικά, μια σύμπτωση τραγική.

Στο αεροδρόμιο ο πύργος ελέγχου κατέρρευσε, οι κτηριακές υποδομές υπέστησαν σημαντικές βλάβες και η προσγείωση των αεροπλάνων ήταν αδύνατη. Τα στρατιωτικά αμερικανικά αεροπλάνα ήταν τα πρώτα που προσγειώθηκαν στην χώρα τρεις μέρες μετά και οι δυνάμεις των Η.Π.Α. εγκαταστάθηκαν στο αεροδρόμιο αποκλείοντας όμως, οποιαδήποτε άλλη χώρα και βοήθεια. Όταν μια μέρα μετά από μια εβδομάδα δόθηκε το αεροδρόμιο σε περιορισμένη χρήση, τότε ήταν αδύνατο για την προσέγγισή του, εξαιτίας των ανυπάρχοντων υποδομών.

Στο λιμάνι η κατάσταση ήταν απελπιστική. Φαινόμενα ρευστοποίησης και πλευρικών εκτάσεων, κατέστρεψαν όλα τα κρηπίδωματα αλλά και τον υποτυπώδη εξοπλισμό φόρτωσης - εκφόρτωσης. Τα μικρά και τα μεγάλα πλοία, νοσοκομειακά και φορτηγά, παρέμειναν αναγκαστικά στα ανοικτά, με αποτέλεσμα ιατρικό προσωπικό, εξοπλισμός, εφόδια, οχήματα να μην μπορούν να μεταφερθούν στην πόλη. Παράλληλα, χιλιάδες κόσμος είχαν συσσωρευτεί στο λιμάνι με την ελπίδα ότι κάποιο σπασικόδαρμα θα τους μετέφερε κάπου αλλού, οπουδήποτε, μακριά από την καταστροφή.

Αλλά το πιο απίθανο συνέβη στα σύνορα, στο συνοριακό φυλάκιο μεταξύ της Αϊτής και του Άγιου Δομίνικου, από εκεί όπου θα μπορούσε να έρθει οδικώς και σχετικά εύκολα η εξωτερική βοήθεια, μιας που η γειτονική χώρα δεν επηρεάστηκε από τον σεισμό.

ΒΟΛΟΣ ΜΑΡΤΙΟΣ 2010

«Ιστορίες που γράφει η ζωή»

Του **Σεραφείμ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ**

Σήμερα, θέλω να ασχοληθώ με μια πέρα για πέρα αληθινή ιστορία ενός καλού μου φίλου. Νομίζω πως αξίζει τον κόπο να διαθέσει ο όποιος αναγνώστης λίγο από τον πολύτιμο χρόνο του για να μάθει κάποια γεγονότα που συνέβησαν εκείνες τις παλιότερες εποχές. Παρακολουθήστε την.

Την 10ετία του 1950 εγώ και ο φίλος μου υπηρετούσαμε ως Υπαξιωματικοί της Χωροφυλακής στα Δωδεκάνησα και συγκεκριμένα στη Ρόδο.

Ήταν το έτος 1955 όταν ένα μεσημέρι βρισκόμενος ο φίλος μου στο Αστυνομικό Τμήμα βλέπει μπροστά του έναν μεσήλικα κύριο ο οποίος ζητούσε να δει τον Αστυνόμο. Στο πρόσωπό του γνώρισε έναν Λεριό την καταγωγή και έτρεξε κοντά του.

-Μπάμπη Γιώργη τι κάνεις; Τι ζητάς εδώ; Έλαψε από χαρά το πρόσωπο του μπάμπη Γιώργη όταν είδε τον φίλο μου.

-Τι κάνεις παιδί μου, εδώ είσαι;
-Ναι εδώ υπηρετώ, τι σου συμβαίνει;
-Άστα, έχω μεγάλο πρόβλημα. Ήρθα με την οικογένειά μου από τη Λέρο να περάσω στην Αυστραλιανή υγειονομική επιτροπή για να πάω οικογενειακώς στην Αυστραλία και δεν βρίσκω κατάλυμα. Δεν υπάρχει πουθενά δωμάτιο σε ξενοδοχείο γιατί έχουν έρθει πολλοί ενδιαφερόμενοι και από άλλα νησιά για τον ίδιο λόγο. Ήρθα λοιπόν εδώ μήπως εσείς σαν Αστυνομία γνωρίζετε κανέναν να ενοικιάζει δωμάτια, επειδή πρέπει να μείνω τουλάχιστον 10 μέρες.

Τον μπάμπη Γιώργη ο φίλος μου τον είχε γνωρίσει στη Λέρο όταν υπηρετούσε εκεί και μερικές φορές είχαν πιεί μαζί και τα καφεδάκια τους.

Φιλόξενοι οι Λεριοί, όπως άλλωστε είναι όλοι οι νησιώτες και όταν καμιά φορά έβλεπαν χωροφυλάκες σε κανένα καφεενό τους καλημερίζαν εγκάρδια και πολλές φορές έπιναν μαζί τον καφέ τους. Αλλά εκτός από τον καφέ, ο δικός μου φίλος ήταν και μισό-Λεριός, επειδή η γυναίκα του καταγόταν από τη Λέρο.

Προθυμοποιήθηκε να τον εξυπηρετήσει τον μπάμπη Γιώργη και μαζί άρχισαν να ψάχνουν για δωμάτιο, πουθενά όμως δε βρήκαν, ούτε και στην παλιά πόλη.

Είχε βλέπτε μαζί του και ένα «σούρμιο» παιδί κάπου πέντε (5), τα ονόματά των οποίων θυμάμαι ο φίλος μου, όπως τα θυμάμαι και εγώ, γι' αυτό και τα παραθέτω. Μανώλης, Άννα, Πόπη, Νίκος και ο μικρός Κωστής! Τα άλλα δυο μεγαλύτερα παιδιά του Αντώνης και

Φίλος, φίλος φίλος ο φίλος μου, όπως τα θυμάμαι και εγώ, γι' αυτό και τα παραθέτω. Μανώλης, Άννα, Πόπη, Νίκος και ο μικρός Κωστής! Τα άλλα δυο μεγαλύτερα παιδιά του Αντώνης και

Είχε βλέπτε μαζί του και ένα «σούρμιο» παιδί κάπου πέντε (5), τα ονόματά των οποίων θυμάμαι ο φίλος μου, όπως τα θυμάμαι και εγώ, γι' αυτό και τα παραθέτω. Μανώλης, Άννα, Πόπη, Νίκος και ο μικρός Κωστής! Τα άλλα δυο μεγαλύτερα παιδιά του Αντώνης και

Κυριάκος, βρισκόντουσαν από καιρό στην Αυστραλία και εκείνα τους είχαν κάνει τις προκλήσεις.

Καρπερός ο μπάμπη Γιώργης! Δεν την άφηνε σε ...παιχία τη νεράιδα του και εκείνη φαίνεται πως ποτέ δεν του χόλαγε...χατίρι!

Είχε λοιπόν μαζί του τα πέντε (5) παιδιά του, συν οι δύο (2) γονείς αυτών των παιδιών επτά (7) τον αριθμό άτομα, πλέον τρία συγγενικά του πρόσωπα Λεριών τα οποία τα «έφερνε» μαζί του επειδή και εκείνα περνούσαν στην επιτροπή, μαζευόντουσαν συνολικά δέκα (10) άτομα που ήθελαν κάποιο μέρος να «ξαποστάσουν» και από το οκτάκωρο θαλάσσιο ταξίδι τους, Λέρος- Ρόδος.

Ποιός όμως θα έβαζε μέσα στο σπίτι του τόσα άτομα για δέκα (10) μέρες, που τα πισίρια θα το έκαναν ...καλοκαιρινό;

Βρέθηκε όμως λύση, τον πήρε στο δικό του σπίτι ο φίλος μου, δηλαδή τι σπίτι, ένα μικρό δωμάτιο είχε με μια επίσης μικρή κουζίνα στην αυλή του την οποία μοιραζόταν με τη σπιτονοικοκυρά του και μια κοινή επίσης τουαλέτα.

Και όμως, το 10ήμερο εκείνο όπως μου έλεγε ο φίλος μου ήταν το πλέον χαρούμενο με τις τόσες όμορφες και αθώες φωνές ιδιαίτερων των μικρών παιδιών του μπάμπη Γιώργη.

Για τον ύπνο τους όλοι οι μικρότεροι «στρωματσάδα» κάτω στο πάτωμα. Ο φίλος μου νέος τότε στην ηλικία και φιλότιμος είχε παραχωρήσει το μοναδικό κρεβάτι του στους μεγαλύτερους.

Εκείνος με τη γυναίκα του και το ζετές κοριτσάκι του μαζί με τα παιδιά του μπάμπη Γιώργη μια χαρά κοιμόντουσαν στη «στρωματσάδα» και σε ξένα μάλιστα στρώματα επειδή με αυτά τους είχε εφοδιάσει η καλή τους σπιτονοικοκυρά.

Χοιβαρνάει ο μπάμπη Γιώργης και όλο το 10ήμερο ο περήφανος Λεριός ούτε που άφισε έστω και μια φορά το φίλο μου να βάλει το χέρι στην τσέπη του και να βγάλει και εκείνος κάποια δραχμή για ψώνια.

Πέρασαν στην επιτροπή, τον ευχαρίστησαν για τη φιλοξενία, έφυγαν για τη Λέρο και ύστερα από ένα περίπου μήνα με το Υ/Κ «ΠΑΤΡΙΣ» αναχώρησαν για την Αυστραλία στην οποία έφτασαν ύστερα από 35 νομίζω μέρες ταξίδι στους ωκεανούς.

Τα χρόνια πέρασαν και κάποια στιγμή -είχε η κόρη του τελειώσει τη Σχολή Μαϊών- ο φίλος μου θέλησε να της κάνει ένα δώρο και την έστειλε στην Αυστραλία για να δει τους θείους της, αδελφία της μάνας της που και εκείνα

είχαν πάει στην Αυστραλία.

Ένα μεσημέρι δέχεται από την κόρη του τηλεφώνημα.

-Γεια σου μπάμπη.
-Γεια σου παιδί μου, τι κάνεις;
-Καλά είμαι, πάρε και ένα θείο εδώ που λέει ότι σε γνωρίζει.

-Καλημέρα Μάγκ.
-Καλημέρα, ποιος είστε;
-Είμαι ο μπάμπη Γιώργης, που πριν χρόνια ήρθα στο σπίτι σου, όταν επρόκειτο να φύγω για την Αυστραλία.

-Μπάμπη Γιώργη τι κάνετε;
-Καλά, πάρε και τη Μαρίκα που σε θέλει...
-Καλημέρα Μάγκ

-Καλημέρα θεία Μαρίκα, τι κάνετε;
-Καλά είμαστε, αλλά άκουσε με...
-Σας ακούω!

-Βλέπω το κοριτσάκι σου και χαίρομαι, μια χαρά κοπέλα είναι.

-Ευχαριστώ θεία Μαρίκα.
-Άκουσε με τι θα σου πω γιατί, ήρθε η ώρα να βγάλω και την υποχρέωση που έχω απέναντί σου, για τότε που με φιλοξένησες.

-Σας παρακαλώ θεία Μαρίκα τι μου λέτε τώρα, καμιά υποχρέωση να μη αισθάνεστε, δεν έκανα τίποτα.

-Πως δεν έκανες, μέχρι και από το κρεβάτι σου κατέβηκες να κοιμηθώ εγώ με το Γιώργη.

-Σας παρακαλώ, τίποτα δεν έκανα και το παιδί μου αυτού που ήρθε, το εφοδίασα εγώ με το «καρτζιλικάκι» του, δεν θέλει χρήματα και έχει και χώρο να μείνει στους θείους του δε χρειάζεται τίποτα άλλωστε, σε λίγες μέρες θα γυρίσει πίσω στην Ελλάδα.

-Δεν κατάλαβες καλά: Δεν θα της δώσω χρήματα, το γιο μου θα της δώσω, θα την κάνω νύφη μου, αν και εσύ δεν έχεις αντίρρηση!

Κόκαλο ο φίλος μου, έχασε προς στιγμή τα λόγια του και έτρεμαν τα χέρια του.

Και ύστερα, η θεία Μαρίκα, την έκανε την

κόρη του φίλου μου, νύφη στο γιο της και από τότε έχουν περάσει κάπου τριάντα χρόνια...

Και η κόρη του φίλου μου κατοικεί μόνιμα στην Αυστραλία, πηγαioερχόμενη στην Ελλάδα για να δει γονείς, αδελφία, συγγενείς και φίλους! Έκανε και δικιά της παιδιά τα οποία έχουν τελειώσει τις πανεπιστημιακές τους σπουδές και εργάζονται χωρίς να φοβούνται όπως γίνεται εδώ με τους νέους μας, που τρέμει η καρδούλα τους μήπως και η γιάγιά τους -αν έχουν και τέτοια- θυμώσει καμιά μέρα και δεν τους δώσει το καρτζιλίκι τους. Και μάλιστα, η κόρη της κόρης του φίλου μου, είναι και λοχαγός του Αυστραλιανού Στρατού!

Ως προς τα παιδιά του μπάμπη Γιώργη, πηγαίνοντας εκεί, στρώθηκαν στη δουλειά και στο... διάβαση. Σήμερα είναι μεγάλοι και τρανοί, όλοι τους νοικοκυραίοι άνθρωποι και τα παιδιά τους, τα εγγόνια του μπάμπη Γιώργη επιστήμονες!

Στις οικογένειές τους έχουν γιατρούς, δικηγόρους, αξιωματικούς και ελεύθερους επαγγελματίες που είναι οικονομικοί παράγοντες του Σίδνεϋ.

Ο μπάμπη Γιώργης ΠΑΥΛΗΣ, ο γλυκύτατος, φτωχός και υπέροχος αυτός άνθρωπος με τα ροζισμένα του χέρια, εκείνος ο καλός τεχνίτης στη δουλειά του κτίστη, από εκεί ψηλά που βρίσκεται έστω και στα όρια του ουρανού μιας ξένης, αλλά φιλόξενης χώρας, θα κοιτάζει και θα καμαρώνει τους καλούς και χρήσιμους σε μια ευνομούμενη κοινωνία απογόνους του! Το ίδιο θα καμαρώνει από ψηλά επίσης παιδιά και εγγόνια, και ο σύζυγός του, η θεία Μαρίκα, η πράγματι δυναμική εκείνη γυναίκα!

Θα μου πείτε τώρα: με τόσες λεπτομέρειες για μια παλιά ιστορία φίλου σου; «Κολλητός» σου είναι και σου δίνει καθημερινή αναφοράς αυτός ο Χριστιανός;

Ναι φίλοι μου, καλά τον τοποθετήσατε, «κολλητός» μου είναι και παρά το ότι πολλές φορές έχω «πασκαωθεί» μαζί του, εκείνος συνεχίζει να μου λέει τα μυστικά του!

Και πώς να μη μου τα λέει, αφού είναι ο ίδιος ο εαυτός μου και το κοριτσάκι που τότε ήταν δύο (2) χρόνων και τώρα μεγάλη και εκείνη γυναίκα, με δικιά της μεγάλη μάλιστα παιδιά, είναι η δική μου κόρη. Είναι η Μαρούλα μου, είναι το σπλάχνο μου και η αναστροφή μου!

Όμορφες ιστορίες, ανθρώπινες και συγκινητικές!

Πού να φανταζόμουν τότε πως ένα από τα μικρά αγοράκια του μπάμπη Γιώργη και μάλιστα εκείνο που η δόκονη κόρη μου σε κάποια φωτογραφία του κρατά το πόδι του, θα γινόταν σύζυγός της εκεί στη μακρινή Αυστραλία?

Συνέχεια από τη σελ. 23

Συγκεκριμένα, ο παραλίμιος δρόμος αλλά και τα κτήρια του τελωνείου, καταστράφηκαν ολοσχερώς από την διέλευση του σεισμικού ρήγματος, το οποίο παράλληλα καταβύθισε το ένα ριζιτέμαχος, με αποτέλεσμα να πλημμυρίσουν οι διαβάσεις και να καταστεί αδύνατη η επικοινωνία. Ένα κομβικό σημείο στο οποίο η πιθανότητα εκδήλωσης αυτού του γεωδυναμικού φαινομένου είναι απειροελάχιστη. Πέρασαν αρκετές μέρες μέχρις ότου αποκατασταθούν οι ζημιές και τα φορτηγά να περάσουν στην άτυχη πραγματικά χώρα και να μεταφέρουν την ανεκτίμητη βοήθεια.

Αποκομμένοι από τον έξω κόσμο με όλες τις υποδομές καταστραμμένες, η χώρα δεν είχε καμιά τύχη στο να μειωθούν, έστω να μετριαστούν, οι αρχικές επιπτώσεις από την καταστροφή. Το πιο σημαντικό ήταν όμως ότι τα λίγα νοσοκομεία κατέρρευσαν, το ιατρικό προσωπικό αφανίστηκε, οι απομεινάντες για-

τροί χειρουργόσαν σε υπαίθριους χώρους, βαριά τραυματισμένοι κείτονταν στο χώμα. Σε 20.000 υπολογίστηκαν οι τραυματισμένοι που υπέκυψαν, δημιουργώντας ανά μερα μαζί με τους υπόλοιπους νεκρούς που δεν ανασύρθηκαν από τα ερείπια, ένα τεράστιο πρόβλημα στους επιζήσαντες. Φορτηγά μετέφεραν πτώματα αδειάζοντας τα σε πρόχειρους ομαδικούς τάφους, που άνοιξαν στα περικόρια της πόλης.

Η απειλή του θανάτου κάνει τους ανθρώπους επιθετικούς. Το ένστικτο της αυτοσυντήρησης κυριαρχεί. Ένας ανθρώπινος όλος, μια αγέλη εφορμά σε ό,τι θεωρεί ότι μπορεί να τον σώσει. Προτεραιότητα τα καταστήματα τροφίμων, τα σουπέρ μάρκετ, όπου γίνεται πραγματικά πάλη μέχρις εσχάτων για την κατοχή μιας μικρής ποσότητας τροφίμων.

Ακολουθούν τα λίγα καταστήματα ηλεκτρικών ειδών, όπου γίνεται πραγματικά μάχη για ένα στερεοφωνικό, μια ηλεκτρική συσκευή, γεγονός βέβαια ακατανόητο, όταν στη χώρα

δεν πρόκειται να υπάρξει σύντομα ηλεκτρικό ρεύμα.

Στόχος γίνονται ακόμα και τα φορτηγά που μεταφέρουν βοήθεια του Ο.Η.Ε. τα οποία ακολουθούνται από πλήθη και όταν αυτά ακινητοποιούνται γίνεται πραγματική εφορμή και πλιάτσικο. Θα χρειαστούν αρκετές μέρες για να δημιουργηθούν σταθμοί διανομής βοήθειας σε ασφαλή σημεία μέσα στην πόλη και στα περιχώρα της, έτσι ώστε ένα μικρό ποσοστό των κατοίκων τους να τροφοδοτείται στοιχειωδώς.

... Με την Άσπα κατηφορίσαμε τον λόφο στα νότια πρόσοια της πρωτεύουσας από το ημικατεστραμμένο ξενοδοχείο, όπου βρήκαν καταφύγιο οι δημοσιογράφοι, που είχαν συντρίξει από όλο τον κόσμο προς ένα σημείο, όπου ένα άλλο πολυτελές ξενοδοχείο είχε καταστραφεί ολοσχερώς σκοτώνοντας εκατοντάδες επισκέπτες και τουρίστες.

Στη συνέχεια κατευθυνθήκαμε προς το κατεστραμμένο κτήριο του Ο.Η.Ε., όπου ήταν σε

εξέλιξη η ανασύσταση των πτωμάτων και η διαδικασία ταυτοποίησής τους. Συνάδελφοι υπάλληλοι του οργανισμού προσπαθούσαν να ανασύρουν άτυχους συναδέλφους τους. Είκοσι πέρα από κάθε φαντασία που δεν βέλαμε, δεν μπορούσαμε να αποτυπώσουμε στα ριχέι των φωτογραφικών μηχανών μας.

Αργά το βράδυ αποχωρήσαμε την Άσπα. Θέλαμε πολύ να πάμε να δούμε το σπίτι της, εκεί που διέμενε με άλλους συνεργάτες για να δούμε αν ήταν ασφαλείς. Είχε τρεις μέρες να κοιμηθεί. Όμως άλλα πράγματα είχαν προτεραιότητα γι' αυτήν. Την αποχαίρεισσε ευχόμενοι καμιά τύχη. Ήταν για μας ο πολύτιμος, ο ανεκτίμητος σύντροφος. Όταν την ρωτήσαμε αν ήθελε κάποια βοήθεια, ή σκεφτόταν να επιστρέψει, η απάντησή της ήταν άμεση: «Πιστεύω να εγκρίνουν την αίτησή μου για να παραμείνω στον οργανισμό άλλα δυο χρόνια. Έχω με να κάνουμε πάρα πολύ δουλειά εδώ...».

Το δράμα της Αϊτής